

ЕВГЕНИЙ БАРАТИНСКИ СТАНСИ

Превод от руски: Николай Бояджиев, —

chitanka.info

Ръцете ми са пак свободни
от жребия на гнет суров
и пак ви виждам, степи родни,
мой първи порив за любов.

Небе над степната безбрежност,
свеж въздух на степта, на вас
аз спрях във бездиханна нежност
очите си във чист захлас.

Но по-приятно бе да зърна
леса, двухълместия склон,
в дома с градинка да се върна —
на детските ми дни подслон.

Ти отлетя, о, златно време!
Аз дълго бродих по света
и гледах людското ни племе
и гледайки, узнах скръбта.

Да търся благо вдъхновено,
аз от небето бях призван.
Но беше ли то споделено,
но даде ли плода желан?...

Познавах братя; в младините
за миг ни бе събрал сънят.
Далече бедствуват едните,
а другите в земята спят.

И пак съм твой, дъбрава мила,
но днес от жребия си зъл
да моля покрив и закрила
не сам при тебе съм дошъл.

*Доведох тая, що изстрада
молбите в моето сърце:
туй е съпругата ми млада
със кротък младенец в ръце.*

*И нека в глухота смирена,
със милата, скрил ред неща,
забравя в нашата вселена
урочищата на бита.*

*И чужд на людската омраза,
уединен в живота нов,
кумирите, сърце, ще пазя,
еднички в моята любов.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.